

ဝန်ကြီး

Minister

စာပေမိမိမာရ်စာမူဆုရ

လှိုင်းလေကြားက ပန်းရွှေကြာ

နီနီနီ (သထုံ)

အခန်း (၁)

အရှေ့တောင်ဆီမှ

မိုးသားမိုးရိပ်များပြိုတော့မယောင်အုပ်ဆိုင်းလာသည်။မိုးသည် ကျောင်း
လွှတ်ချိန်ကိုမှ ရွေး၍ ရွာလေသလားဟု ထင်မှတ်ရအောင်
အချိန်မှန်လို့နေတော့သည်။ မြသပိတ် တောင်တော်ကိုကြည့်လိုက်တော့
စေတီဖွေးဖွေးကိုပင် မမြင်ရလောက်အောင် သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေပြီ။

ကျောင်းလွှတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် မိုးမရွာသေးသော်လည်း
သည်မိုးကိုလွှတ်အောင် မရှောင်နိုင်မှန်း ကြာညိုသိသည်။
အုပ်ဆိုင်းညို့မှိုင်းနေသောမိုးသည် ရွာလျှင် လေရောမိုးပါ သဲသဲမဲမဲ ရွာတတ်ပါ၏ ။

“ချစ်ထွေး . . . မြန်မြန်နင်းပါဟဲ့။ တော်ကြာ လေရောမိုးပါ
လာတော့မယ်။ နင်ကညာစစ် နေတာနဲ့ မိုးမိတော့မယ်”

ကြာညိုကစက်ဘီးကိုတရုတ်သချူင်းရှေ့ကဖြတ်ပြီးအသားကုန်နင်းလာ
လမ်းကမြေနီဂဝံလမ်းမို့ စက်ဘီးနင်းရသည်ကမလွယ်။

“ကြာညို. . .ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ တို့ရွာဘက်မှာ နေရောင်နဲ့လင်းနေတာ၊
မိုးက ကွက်ကြား ရွာတာပါ”

“ဟာ.ချစ်ထွေး..နင်ကလည်းမိန်းမလျာကျနေတာပဲ။တို့နှေးနဲ့၊
လမ်းကဆိုးလွန်းလို့မင်းလမ်းရောက်အောင်မြန်မြန်နင်းပါ”

ကြာညို စိတ်လောပေမယ့်၊ ချစ်ထွေးသည်ကြာညို နောက်မှ
မှန်မှန်သာလိုက်လာသည်မို့ ကြာညိုစိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ငါနင့်ရှေ့ ကနင်းလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နင့်သက်တော်စောင့်ဆိုတော့
နောက်ကလိုက်မှဖြစ်မှာ၊ နင်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အဘွားနဲ့ဒေါ်ကြီးကငါ့ကို ဆူမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟဲ့။ မိုးမိရင် ငါကဖျားတတ်တယ်။

တို့ရွာကအဝေးကြီးနင်းရဦးမှာ။ ပြီးတော့

“လိပ်အင်းကုန်း”အထက်ကျရင် ငါက ဆင်းတွန်းရဦးမှာ . . .
မြန်မြန်နင်းပါဟာ”

ကြာညိုက မောဟိုက်နေပြီး မိုးလွတ်ပါမလားဟု တွေးပူနေမိသည်။
ရွာရောက်ဖို့ တော်တော်နင်းရဦးမည်။ ကြာညိုတို့ရွာက“ပေါ်တော်မူ”ရွာ
လေးဖြစ်သည်။ မွန်ပြည်နယ်၊ စစ်တောင်းမြို့မှမော်လမြိုင်သွားရာလမ်းမ၊
သထုံမြို့အဝင်မှာဖြစ်သည်။ ကျောင်းနှင့်အိမ်သည် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသည်။
တချို့ကျောင်းသားကျောင်းသူများက နောင်ကုလား၊နောင်ဘိုမှပင်
ကျောင်းလာတက်ကြသူများရှိသည်။

ကြာညိုနှင့်ချစ်ထွေးလိပ်အင်းအထက်တံတားပေါ် ရောက်တော့
မိုးကရွာမလိုလိုနှင့်မရွာသေး။ ဖွဲဖွဲလေးသာ ကျသေးသည်။မြို့ ထဲမှာတော့ သဲသဲမဲမဲ
ရွာချေပြီ။

“ဟေ့ . . . ငါးပိ။ ဖြည်းဖြည်းနင်းပါဟ။ တို့ကိုလည်းစောင့်ပါဦး”

နောက်မှအော်လိုက်ကတည်းကမြေနီကုန်းရွာမှ သောင်းညွန့်တို့
အုပ်စုမှန်းကြာညို အတတ် သိလိုက်သည်။ သောင်းညွန့်သည် ကြာညိုတို့မိသားစုပိုင်
ရေချိုငါးပိ၊ ငံပြာရည်၊ ငါးခြောက် လုပ်ငန်းကို ရည်ညွှန်းပြီး

ကြာညိုကို“ငပိ”ဟူသောအမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကာမကြာခဏ စတတ်၊

နောက်တတ်သည်။ ကြာညိုက သောင်းညွန့်ကို ကြည့်မရ။“ငါးပိ”

ဆိုသောနာမည်ခေါ်သည် ကိုလည်းနည်းနည်းမှ မကြိုက်ပေ။

မောဟိုက်နေသည့်ကြားမှနောက်ပြောင်ခြင်းခံရသဖြင့် စိတ်တို သွား

သည့်အတွက်ကြာညို ပညာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

စက်ဘီးကိုတုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ချစ်ထွေးကလည်း စက်ဘီးရပ်လိုက်သလို၊

အဋ္ဌမတန်း ကျောင်းသားနှင့် မလိုက်

အောင် အသက်အရွယ်လွန်နေသည်ဖြစ်သော သောင်းညွန့်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကြာညိုက မပြောမဆို လမ်းဘေးက ဂဝံကျောက်ကို ရုတ်ခြည်းကောက်ယူပြီးသောင်းညွန့်၏ စက်ဘီးမီးလုံးကို အားစိုက် ထုချေလိုက်တော့သည်။ စက်ဘီးမီးသီးလေးမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေသွား တော့သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ကိုလည်း ထပ်မံထုလိုက်သည်။

“ကြာညို . . . ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ချစ်ထွေးက သောင်းညွန့်တို့နှင့် ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးရိမ်သဖြင့် တားသော်လည်း နောက်ကျခဲ့ လေပြီ။ သောင်းညွန့်အပါအဝင် ဟန်ထွန်း၊ အောင်ချမ်းသာတို့ကလည်း မှင်တက်မိ နေကြသည်။ သောင်းညွန့်မျက်နှာသည် ရွာတော့မည့်မိုးနှင့်အပြိုင် ပုပ်သိုးသွားရတော့သည်။

“နင် . . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကြာညို၊ ငါ့စက်ဘီးမီးသီးကွဲသွားပြီ”

“ကွဲပစေ၊ အလျော်လိုချင်ရင် အိမ်လိုက်ခဲ့၊ ငါတို့အိမ်မှာ ငါးပိရောင်းတာနဲ့ နင် ငါ့ကို လူကြားထဲမှာ ငါးပိ၊ ငါးပိနဲ့ ခဏခဏနှိမ်ခေါ်တယ်။ ငါးပိရောင်းတာ သူများပစ္စည်းခိုးစားတာ မဟုတ်ဘူး။ နင်ကရော ကွမ်းသည်မသားပဲ၊ နင့်ကိုငါ ကွမ်းသည်လို့ခေါ်ရင် နင်ကြိုက်မလား။ အချိန်တန်တော့ တို့အိမ်ကငါးပိကို နင်တို့စားနေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

ပြောပြောဆိုဆို ကြာညိုက စက်ဘီးကို တအားနင်းပြေးလိုက်သည်။ သောင်းညွန့်၏ မေတ္တာပို့သံများက နောက်တွင် ဆူညံလျက်-

“ကြာညို . . . နင်ကလည်းဟာ စွာလိုက်တာ။ သူများမှာမရှိရတဲ့အထဲ နင်ကဖျက်ဆီး လိုက်ပြီ။ သောင်းညွန့်တို့က ဆင်းရဲပါတယ်ဟာ မအေကလည်း မုဆိုးမ”

“ဟ . . . ချစ်ထွေး၊ နင်ငါ့ဘက်ကမနာဘဲ၊ နင့်ယောက်ဖဘက်က နာရလား။ တော်ပြီ . . . နင့်လိုငါ့ကြောက်နဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်တာ ကောင်းတယ်။

ဒါနဲ့များ ငါ့ကို စောင့်ရှောက် မယ်လေး ဘာလေးနဲ့၊ နင်ပျော့စိစိလုပ်နေ၊ ငါ ဒေါင်ယ်နဲ့ပြန်တိုင်မယ်”

ချစ်ထွေးက ဒေါင်ယ်နှင့်ပြန်တိုင်မည်ဆိုသည့်စကားကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားမည်ကို ကြာညို သိသည်။ ချစ်ထွေးကကြာညိုတို့နှင့် တစ်ခြံတည်းနေသူဖြစ်သည်။ ကြာညိုအဒေါ်၏ ခင်ပွန်း ဦးလေးဖိုးမောင်၏ တူဖြစ်သည်။ မိဘများကွယ်လွန်သည့် အချိန်မှစ၍ မြို့ပေါ်မှာကျောင်းတက်ဖို့ ဒေါင်ယ်တို့က ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားနှင့် အမေတို့ကလည်း ကြာညိုနှင့်အဖော်ရသဖြင့် သဘောကျ သည်။ ထိုစဉ်မှစ၍ ချစ်ထွေးကလည်းကြာညိုဆိုးနွဲ့သမျှ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တတ်သည်။ ကြာညို ဘာလုပ်လုပ်အလိုက်သင့်နေသူလည်းဖြစ်၏ ။

ပေါ်တော်မူရွာတွင် ကြာညိုအဖေ ဦးကြည်နှင့်ဒေါ်ခင်လေးကြည်တို့သည် အချမ်းသာ ဆုံးဖြစ်သည်။အဘွား၏ ပြောပြချက်အရ အဖေနှင့်အမေအကြောင်းပါပြီးကတည်းက လယ်ဧက ငါးဆယ်ကျော်နှင့် အဘွားတို့ လက်ငုတ်လက်ရင်းငါးပိလုပ်ငန်းကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့၍ စီးပွားဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။အဖေကရွာစဉ် လှည့်၍ ငါးပိလုပ်ရန် ငါးကောက်ခြင်း၊ လယ်ယာလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် စီးပွားရှာခဲ့သလို၊ အဘွားနှင့်အမေက ရေကျိုငါးပိလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ငါးငံပြာရည်လုပ်ခြင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ငါးခြောက်လုပ်ခြင်းဖြင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာရသည်။အမေရေ ကျိုငါးပိသည် သထုံမြို့မှာနာမည် ကြီးလှသည်။ အမေငါးပိရည်ပါမှ ထမင်းပွဲပြည့်စုံ သည်ဟု ထင်ရသည်။စီးပွားတက်သည်နှင့်အမျှ အဖေသည် အနီးအနားတဝိုက်ရှိခြံများ ကိုဝယ်ယူပြီး ခြံအကျယ်ကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့သည်။ခြံထဲတွင် ကြာညိုတို့ နှစ်ထပ်တိုက်ခံ အိမ်အပြင် ခြံ အနောက်ဘက်ချောင်းစပ်တွင် ငါးများလာသွင်းလျှင် ဝယ်ယူထားသိုရန် တဲအကြီးတလုံးရှိသည်။ ထိုတဲကြီးသည် ငါးပွဲရုံသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ တဲ၏ မနီးမဝေးတွင် ဦးလေးဖိုးမောင်နှင့် အမေညီမ

ဝမ်းကွဲ ဒေါသန်းရီတို့မိသားစု နေထိုင်ကြသည်။ ကြာညိုတို့အိမ်၏ မြောက်ဘက်တွင် ငါးပိအိုးများ ထားသည့် ဂိုဒေါင်နှင့် ငါးလှမ်းရန်စင်များက တစ်ခြံလုံးအပြည့်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသော်လည်း ကြာညိုတို့ခြံသည် ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငံပြာရည်အနံ့ဖြင့် လှိုင်လှိုင်ထနေသည်။ အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ စပါးကျီနှစ်လုံးက ကြာညိုတို့ကြွယ်ဝမှုကို ပြနေသလိုရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြာညိုအဖေက ပတ်ဝန်းကျင်အနံ့အသက်ကင်းဝေးစေရန် ခြံများ တစ်ခြံပြီး တစ်ခြံ ဝယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြာညို အဋ္ဌမတန်းရောက်ချိန်တွင် ကြာညိုတို့ခြံသည် ပေလေးရာ ပတ်လည်လောက် ရှိနေပေပြီ။ ငါးပိပြုလုပ်သည့်အခါ ငါးများနေလှမ်းရန် တစ်ခြံလုံးရှိအပင်များ ခုတ်ထွင်ထားရသည်။ အိမ်အနောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်ကြီးဆို၍ ချစ်ထွေးတို့ နေသည့်အိမ်နှင့် ကပ်လျက်တွင် သစ်တိုပင်တစ်ပင်၊ တညင်းပင်တစ်ပင်နှင့် မရမ်းပင်တစ်ပင်သာ ရှိတော့သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီး ကြာညိုကို မိဘများက ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် အောင် ထားသည်။ ငါးပိပြုလုပ်ရာသို့ ကြာညို လာသည်ဆိုလျှင်ပင် အမေက နံစော်မည် ဆိုးရိမ်သဖြင့် နှင်လွှတ်သည်က များသည်။

“ဟော . . . မြေးလေးပြန်လာပြီ။ မိုးမိလာသေးလား သမီး”

“နည်းနည်းပဲစိုတယ်။ ကြာညိုတို့ဆီမှာ မိုးသိပ်မရွာဘူးနော်အဘွား၊ မြို့ထဲမှာ အရမ်းရွာတာ၊ အမေရောဟင်”

“ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်သမားခငွေ ချေနေတာပေါ့။ ကဲ . . . မြေးလေး ရေချိုးလိုက်။ အဘွား သမီး ကြိုက်တဲ့ငါးရဲ့အူချက်ထားတယ်။ သီးစုံဟင်းလည်းချက်တယ်။ဟဲ့..ဘုတို့. . .ငဲ့မြေးလေး အတွက် ထမင်းပြင်ထားပါကွယ်။ ကျောင်းပြန်လာရင် ဆာတတ်ပါရဲ့ ”

ကြာညို ထမင်းစားပြီးသောအခါ အမေက အလုပ်သိမ်းပြီး၊ အိမ်ကြီးပေါ်

ရောက်လာသည်။ ကြာညိုတို့ခြံထဲမှာ အဖေအလုပ်သမားနှင့် အမေအလုပ်သမား အယောက်ငါးဆယ်လောက်ရှိမည်။ ငါးခုံးမငါးပိလုပ်ရာတွင် ငါးခုံးမများကို ဗိုက်ဖောက်၊ ခေါင်းချိုးသည့် အလုပ်သမားများရှိသလို ငါးကြီးငါးပိလုပ်ရာတွင် ငါးရုံ၊ ငါးခူ၊ ငါးဖယ်၊ ငါးပြေမ စသည့်ငါးမျိုးစုံကို အကြေးထိုး၊ ဗိုက်ဖောက် လုပ်ရသည့်အလုပ်သမားများလည်းရှိသည်။ ရေချိုငါးပိကို သုံးမျိုးပြုလုပ်သည်။ ငါးအစုံပါသော ငါးကြီးငါးပိ၊ ငါးစင်ရှိုင်းငါးပိဖြစ်သည်။ သန့်စင်ပြီးသောငါးများကို လှန်းသည့်အလုပ်သမားများ ကလည်းအမျိုးသားများဖြစ်သည်။ အမေငါးပိ နာမည်ကြီးရခြင်းမှာ သန့်ရှင်းစွာပြုလုပ်ခြင်း၊ ဗိုက်ဖောက်၊ သည်းခြေအိတ်များ ထုတ်ပြီးမှ ငါးအပုတ်ခံခြင်း၊ ဆားမငံခြင်း၊ အရောအနှောမပါခြင်း၊ ပိုးလောက်လန်းများ ကင်းစင်၍ အချိန်ကြာမြင့်စွာထားကာ “နပ်”ပြီးမွှေးကြိုင်မှအမေက ထုတ်ရောင်း သဖြင့်အမေရေကျိုငါးပိကိုလူကြိုက်များရခြင်းဖြစ်သည်။

ကောက်စိုက်ချိန်မှို့ အဖေက နှစ်ရက်မှတစ်ခါ အိမ်ပြန်လာသဖြင့် ကြာညို အဖေ့ကိုမျှော်နေမိသည်။

“အမေ . . . အဖေက ဦးလေးဖိုးမောင်ရှိရဲ့ သားနဲ့ လယ်ထဲမှာဘာလို့အိပ်ရတာ လဲ”

“သမီးရယ် ကောက်ဆိုက်ချိန်ဆိုတာ ငွေလက်ငင်းရှင်းရမယ့်လူတွေရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ဒီအချိန်

ကငါးရစ်တက်ချိန်ဆိုတော့သမီးအဖေက ငါးရှာတဲ့သူတွေကို ငွေကြိုပေးရမှာ။ ဒါမှ အမေတို့ငါးများများရမှာပေါ့”

ကြာညိုက ထမင်းစားပြီးပြီဖြစ်၍ စာကျက်ရန် မှန်အိမ်လေးထွန်းလိုက်သည်။ ကြာညို တို့ရွာတွင် လမ်းဓာတ်မီးတိုင်များရှိသော်လည်း အိမ်သုံးမီတာများ မရရှိသေးသောကြောင့်

အောက်လင်းမီးအိမ်ကိုသာ အသုံးပြုရသည်။ ကြာညိုက အောက်လင်းမီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ကို ကြိုက်သော်လည်း မျက်စိစူးခြင်း၊ တရှဲ့ရှဲ့အသံမြည်ခြင်း၊ ထွန်းညှိရခက်ခြင်း၊ လေပေါင်ထိုးရသည့် အတွက် မှန်အိမ်ကိုသာ အသုံးပြုသည်။ အောက်ထပ်တွင်မူ အောက်လင်းမီးအိမ်ထွန်းပြီး ညဘက်အလုပ်ရှိသည့်အချိန်တွင်လည်း အောက်လင်းမီးအိမ်ထွန်းတတ်သည်။ ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့မှ ခွေးဟောင်သံကြားသဖြင့် ခြံဝသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ကြာညိုအမေက ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . သမီး။ ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေထင်တယ်၊ ကြည့်စမ်း”

ကြာညိုကြည့်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ သောင်းညွန့်တို့သားအမိကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားရသည်။ သောင်းညွန့်ကို မကြောက်ပေမယ့် အဘွားနှင့် အမေဆူမှာ ကိုတော့ကြောက်မိသည်။

“ဟဲ့ မအုံးရီသားအမိပါလား ငါးပိလာဝယ်တာလား။ မိုးပဲချုပ်တော့မယ်၊ ဟဲ့လာ ထိုင်ကြဦး”

“ငါးပိဝယ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး မခင်လေးကြည်ရယ်၊ ဟောဒီကောင်ပေါ့။ သူ့စက်ဘီး မီးသီးကွဲပြီး နောက်ကြည့်မှန်လည်းကွဲလာလို့”

ကြာညိုက သောင်းညွန့်တို့သားအမိ လာရခြင်းအကြောင်းကို သိပေမယ့် ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်နေလိုက် ရသည်။

“ဪ ဒီကလေး ဘယ်မှာ မှောက်လဲ လာသလဲကွယ်”

အရေးထဲ အဘွားက ဘုမသိ၊ဘမသိ ဝင်ပြောပြန်သည်။

“လဲတာမဟုတ်ဘူးအဘွားရဲ့ ။ ဟို ဟို ကြာညို ခဲနဲ့ထုလိုက်လို့တဲ့”

“ဘာ”

အမေ အံ့ဩသွားပါသည်။ ပြီးမှ တစ်ဆက်တည်း ချစ်ထွေးကိုပါ

ခေါ်ခိုင်းသည်။

“ကြာညို နင်ခဲနဲ့ထုလို့ဆို ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ထုရတာ လဲ”

“ကြာညို အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး မခင်လေးကြည်ရယ်၊

ကျွန်မသားသောင်းညွန့်ပေါ့။ ကြာညိုကို လိုက်စလို့ ဟိုကကောက်ထုလိုက်တာပေါ့။
ပြီးတော့ ကြာညိုက အလျော်ပေးမယ်ဆိုလို့လာတာပါ။ ကလေးကို မဆူပါနဲ့နော်၊
ကျွန်မသားကိုက မလိမ္မာတာပါ။ မျက်နှာပိုးကို မသေဘူး။ ပြောင်စပ်စပ်နဲ့”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားဟယ်။ ဟဲ့ . . . ချစ်ထွေး နင် မတားဘူးလား။
နင်က ကြာညို ထက်ကြီးတယ်လေ။ နည်းနည်းပါးပါးဖျောင်းဖျမှပေါ့”

ချစ်ထွေးက အမေနဲ့ အဘွားကိုကြောက်ပြီး ခွေးအ လှည်းနင်းမိသလို
ဖြစ်နေတော့ သည်။ အပြစ်တစ်ခုကီ၊ ခံယူဖို့ အသင့်အနေအထား။

“ချစ်ထွေးအပြစ်မဟုတ်ဘူးအမေ။ ဒီကောင် သမီးကို ငါးပိ . . .
ငါးပိလို့ခေါ်လို့ အမြင်ကတ် ပြီး လုပ်လိုက်တာ”

မိုက်လိုက်တာမြေးလေးရယ် . . . သူတို့မှာလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ .
. . သမီး အလျော်ပေးလိုက်ပါ။ နောက် ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့နော် မြေးလေး။
နောက်တစ်ခါဆိုရင် အရိုက်ခံရမယ် . . . ဟုတ်လား”

“ကဲ . . . ဒီလိုလုပ် . . . မောင်သောင်းညွန့် မနက်ဖြန်ကျောင်းကုန်းက
ကိုချစ်ဆိုင်မှာ စက်ဘီးဝင်အပ်သွား၊ ကျသင့်ငွေကို ဒေါ်ကြီးသွားရှင်းပေးမယ်။ ညနေ
ဝင်လာယူပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပါပဲ မခင်လေးကြည်ရယ်၊ ကျွန်မမှာ လည်းပြင်ပေးစရာမရှိလို့
လာပြောတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ကဲ . . . မိုးလည်းချုပ်ပြီ။ ကျွန်မတို့
ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်နော်”

အလျော်လိုချင်လို့ လာပြီးတော့မှ အလျော်မလိုချင်ပါဘူးတဲ့၊

ရယ်ဖို့ကောင်းသေးတော့ သည်။

“ဪ... နေပါဦး၊ ဟဲ့... ဘုတို ငါးကြီးငါးပိ တစ်ပိသာထုပ်ပြီး
မအုံးရီကို ပေးလိုက် စမ်း။ ပြီးတော့ ငါးခြောက်တစ်ထုပ်လည်း ပေးလိုက်”

ဒေါ်အုံးရီက ငါးပိထုပ်နှင့်ငါးခြောက်ထုပ်များရသဖြင့်
ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မခင်လေးကြည်ရယ်... သွားမယ်နော်”

“အေး... အေး နေဦး။ နင်ယူထားတဲ့ ငါးပိအကြွေးတွေလည်း
မပေးနဲ့တော့ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ယနေ့အဖို့သောင်းညွန့် တို့သားအမိ ပွပေါက်တိုးသွားလေပြီ။
ကြာညိုကတော့ မကျေနပ်။

“အမေကလည်း ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး။ အလျော်ပေးရင်ပြီးတဲ့ဟာ။
အဆစ်ပါထည့်ပေးရ သေးတယ်”

“အောင်မာ နင် ဘာသိလို့လည်း၊ ယောကျ်ားလေးနဲ့
မိန်းကလေးရန်ဖြစ်ရင် နင်ပဲနာမှာ။ ဟိုကနင့်ကိုရိုက်မသွားတာဘဲ တော်လှပြီး
ချစ်ထွေး နင်လည်းဒီကောင်မလေး လုပ်သမျှ အဟုတ်မှတ်ပြီး
လက်ပိုက်ကြည့်မနေနဲ့။ နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမအုံးမှပေါ့”

ချစ်ထွေးက ဘာမှ ဝင်မပြောရဲဘဲ မျက်နှာကြီးငုံ့ထားသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ နင်တို့ဦးကြီး မရှိလို့၊ နို့မို့ဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံး
အရိုက်ခံရမယ်၊ ကဲ သွားစာ သွားကျက်တော့။ နောက်ဒါမျိုးမဖြစ်စေနဲ့နော်။ ကြာညို
မိန်းကလေးဟာ မိန်းကလေး လိုနေ၊ သိပ်မစွာနဲ့ ကြားလား”

ကြာညို ခေါင်းလေးပုကာ စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ပြီး နံရံရှိ

ရွက်ဆုတ်ပြက္ခဒိန်မှ ၁၉၇၂ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၈ ရက်စာရွက်လေးကို ဆုတ်ဖြလိုက်သည်။

*

ချစ်ထွေးတစ်ယောက် ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်သွားသည်မသိ၊ ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့် တော့ သူတို့အိမ်လေးထဲမှာ စာမကြည့်ပဲငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချစ်ထွေးက ကျောင်းတစ်နှစ် နောက်ကျ၍ ကြာညိုနှင့်အတန်းတူသော်လည်း ကြာညို့ထက် တစ်နှစ် ကျော်ကျော်ကြီးသည်။ ကျောင်းစာလည်း ကြာညို့ ထက်ပို၍ တော်သည်။ ကြာညို့က “A” တန်းမှာတက်ရပြီး ချစ်ထွေးက “B” အခန်းမှာဖြစ်သည်။ ချစ်ထွေးက စာတော်ပေမယ့် အိမ်မှာက အလုပ်အများသား၊ ကျောင်းကပြန်ရောက်သည်နှင့် ဒေါ်ငယ်ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရေချိုးပေး၊ ရေခပ်၊ ဒေါ်ငယ်က အမေနှင့်အလုပ်များ၍ ထမင်းမချက်ရသေးလျှင် သူပဲ ညမနက် ချက်ရသည်။ သည်ကြားထဲ ဘုတိုကို သနား၍ ဆိုကာ ရေချိုးခန်းထဲရှိ ရာဝင်အိုး သုံးလုံးပြည့်အောင် ရေခပ်ပေး သေးသည်။ အလုပ်လည်းကြိုးစား၊ စာလည်းကြိုးစားရသည့်ချစ်ထွေးကို တစ်ခါတစ်ရံ သနားစိတ် ဝင်မိသည်။ ကြာညို့အနိုင်လည်းခံရသဖြင့် ကြာညို့စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ချစ်ထွေးက ဒါကိုပင် ကြည်နူးနေပုံရပါ၏ ။ ဪ... သူလည်း ကြာညို့အတွက် ဝဋ်ကြွေးဆပ်နေပါပေါ့လား။

“အဘွား . . . သူများ အိပ်တော့မယ်။ နှိပ်ပေးလေ”

“လာပြန်ပြီလား။ ဒီ သူများ . . . သူများလို့ မပြောပါနဲ့ဆိုတာမရဘူး။ ကြာညို့ ကို နှိပ်ပေးပါ လို့ ပြောပါလား။”

ကြာညိုကငယ်ငယ်ကတည်းက အပေါ်ထပ်ရှိအတွားခုတင်ကြီးမှာ အတွားနဲ့အတူ အိပ်သူ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်မှာအဖေနှင့်အမေက တစ်ခန်း၊ ခြေရင်းဘက်မှာတော့ ဘုတိုမ တစ်ခန်း အိပ်သည်။ ကြာညိုတို့အိပ်သည့်အခါ ဘုတိုက အတွားကို နှိပ်ပေးသလို၊ ကြာညိုအိပ်ရာဝင်တိုင်း အတွားက ပုံပြောသိပ်၊ သီချင်းဆိုသိပ်၊ နှိပ်ပေးသည့်အလုပ်တွေကြောင့် ညတိုင်း အတွား တစ်ခုခုလုပ်ပေးမှ ကြာညို အိပ်တတ်သည့်အကျင့်ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွားကြီးရယ်။ နှိပ်ပေးပါမယ်တော်”

အတွားကကြာညို ကိုနှိပ်ပေးရင်း ရောက်တတ်ရာရာ သီချင်းဆိုတတ်သည်။

“အတွားကြီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့မြေးလေးကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်လွန်းလို့ နှိပ်ပေးရပါတယ်။ နတ်သိကြားများကြည့်ကြပါဦးရှင့်”

“အတွားကလည်း သီချင်းလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဟုတ် . . . မဟုတ်အတွားဆိုတတ်တာဆိုတာ၊ ဒါပဲနော် . . . ဥပုသ်နေ့ကျရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုက်ရမယ်”

အတွားကလည်း လုပ်ပြီ။ ရွှေကြာ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြသပိတ်တောင်တက်မလို့ဟာ”

“မတက်ရပါဘူး။ ဥပုသ်စောင့်ရမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့အတွားရယ်၊ မြသပိတ်မှာပဲ ဥပုသ်စောင့်ပါရစေ။ မြေးလေးကိုချစ်ရင် သွားပါရစေအတွားရယ်။ စိတ်မချရင် ချစ်ထွေးထည့်လိုက်ပေါ့”

“ညည်းနဲ့တော့ခတ်တာပဲ၊ အလိုလိုက်လို့စိုးနေတာ။ သွားရင်လဲ မိုးမချုပ်စေနဲ့နော်။ ကဲ . . . ကဲ လိုက်သွား”

အဘွားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့်ကြာညို ပျော်သွားရသည်။

ဥပုသ်နေ့ ကျောင်းပိတ်သဖြင့် အတန်းထဲမှ သန်းသန်းရီ၊ ခင်အုန်းညွန့်၊ အရွှေ၊ အညွန့်တို့နှင့် ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီဆွဲပြီး မြသပိတ်တောင်တက်ကြသည်။ ချစ်ထွေးက မလိုက်ချင်ပေမယ့်၊ ဒေါ်ငယ်နှင့် အဘွားကထည့်လိုက်၍ သာ လိုက်ရသည်။ သူ့ခမျာ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ ရှက်နေ သလိုဖြစ်နေသည်။

“နင်ကလည်းဟယ် . . . ချစ်ထွေးသနားပါတယ်။ ကန့်လန့် . . . ကန့်လန့်နဲ့”

အရွှေကပြောတော့ အားလုံးပိုင်းထောက်ခံကြသည်။

“ငါ့အိမ်က ယောက်ျားလေးတွေ စမှာစိုးလို့တဲ့ . . . သက်တော်စောင်ထည့်တာလေ”

တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ဘုရားဖူး၊ ခေတ္တခဏအပန်းဖြေကာ ချစ်ထွေးကို ထမင်းချိုင့်တွေ နှင့်ထားပြီး ဘုရားခြောက်ဆူဘက် သွားဘို့ပြင်ကြသည်။ ချစ်ထွေးက လန့်ဖျပ်သွားပြီး . . .

“ဟာ . . . မသွားပါနဲ့။ လူတွေကလည်း များလှတယ်။ တော်တော်ကြာ နင်တို့နောက်ကို လူလိုက်လိမ့်မယ်”

“ဟာ . . . ချစ်ထွေး . . . နင်က ကြာညိုပြောလည်း ပြောစရာပဲ . . . ငကြောက်ကြီး။ လူလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ကျားလိုက်တာမှ မဟုတ်တာ”

ခင်အုန်းညွန့်က ကက်ကက်လန်ပြန်ပြောတော့ ချစ်ထွေးခေါင်းကုတ်ပြီး . . .

“ကဲပါဟာ . . . မြန်မြန်ပြန်လာကြ”

ဘုရားခြောက်ဆူဘက်က ပြန်လာတော့ ချစ်ထွေးအိပ်ပျော်နေသည်။

“ဟဲ့ . . . ချစ်ထွေး . . . အိပ်လိုက်တာဟယ်။ ငါတို့ ထမင်းချိုင့်တွေ

လူမခိုးတာ ကံကောင်း”

ကြာညိုတို့အုပ်စု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းပြောတော့
မိန်းမထိန်းချစ်ထွေးခမျာ တဟားဟား ရယ်လို့နေသည်။ ဘုရားခြောက်ဆူက
အပြန်တွင်၊ ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီဖွင့်ပြီး စားကြသည်။ ချစ်ထွေးက ဝင်မစားသဖြင့်
အညွန့်က တဖျစ်တောက်တောက်ပြောမဆုံးဖြစ်သည်။ ထမင်းစားပြီး သောအခါ
လေကလေးတဖြူးဖြူးနှင့်အပန်းဖြေရင်း တောင်ပေါ်မှမြင်ရသော
သထုံမြို့ရှုခင်းများကို ကြည့်ကြသည်။

“ချစ်ထွေး . . . တို့ရွာလေးကို လာကြည့်ပါဦး။
ပေါ်တော်မူဘုရားကိုလည်း ဒီကနေ ဖူးပေါ့”

“မကြည့်တော့ပါဘူးဟာ။ အမြဲတမ်းကြည့်ဖူးနေတာပဲ”

ချစ်ထွေးက အမျိုးသမီးတွေ ကြားမှာဖြစ်၍ အနေခက်ပုံရသည်။

ကြာညိုတို့ သထုံမြို့ တွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားများစွာရှိသည်။
ရွှေစာရံဘုရား၊ မြသပိတ်ဘုရား၊ အလံတစ်ရာဘုရား၊ နေမိန္ဒဘုရား၊ ကြာညိုတို့ရွာမှ
ပေါ်တော်မူဘုရားနှင့် ဗူးဘုရား စသည်တို့သည် သထုံမြို့၏ ကျက်သရေဆောင်
သမိုင်းဝင်ဘုရားများပင်ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်ဘုရားများဖူးပြီး
နွေလယ်တစ်နာရီလောက်မှ ပြန်ဆင်းကြသည်။ ထို့နောက် ရွှေစာရံဘုရားဝင်ဖူးပြီး
ဘုရားရှေ့က တရုတ်ငါးပေါင်းကြော်ဆိုင် ထိုင်ကြပြန်သည်။ ချစ်ထွေးတစ်ယောက်
မစားဘူးလုပ်နေသဖြင့် အညွန့်က အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ စားပွဲဝိုင်း မဆုံတော့သဖြင့်
အညွန့်နှင့်ချစ်ထွေးက တစ်ဝိုင်း ထိုင်ကြသည်။

ဒေသတစ်ခုစီတွင် ရိုးရာအစားအစာအမျိုးမျိုးရှိကြရာ သထုံမြို့၏
အဓိက နာမည်ကြီး အစားအစာများက သင်္ကြန်ထမင်း၊ မုန့်တီနှင့် ထမင်းဝါ၊
တရုတ်ငါးပေါင်းကြော်နှင့် ငါးပေါင်းထုပ် တို့သည် သထုံကို အခြားဒေသမှ
လာရောက်လည်ပတ်သူတိုင်းကို ဧည့်ခံကျွေးမွေး သည့်အစား အစာများပါ။

တရုတ်ငါးပေါင်းကြော်သည် သီးခြားခွက်ကလေးများနှင့် ကြော်ရသည်။ တွဲဖက်စားသုံးရန် အချဉ်ရည်ကလည်း ကောင်းလှသည်။ နှစ်ပေါက်အောင် အချဉ်ထည့်ထားသော ရှာလကာရည်ချိုချဉ်ကို ငံပြာရည်၊ ပဲမှုန့်မွှေးမွှေး၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်များဖြင့် ရောစပ်ပေး သည်။ တရုတ်ငါးပေါင်းကြော်နှင့် တို့ပြီးစားရသည်မှာ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

“ချစ်ထွေး . . . နင်နဲ့ငါ

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးစားမယ်သိလား။ ဒါမှတို့နှစ်ယောက်ကို သူများတွေကစုံတွဲလို့ထင်အောင်”

အညွန့်စကားကြောင့် အားလုံးပွဲကျသွားပေမယ့် ချစ်ထွေးက မျက်နှာကြီးတည်လို့ . . .

စားသောက်ပြီးသောအခါ ကြာညိုက အားလုံးအတွက် ဒကာခံလိုက်သည်။

“ကဲ . . . တို့ ဒီကလမ်းခွဲမယ်၊ ငါတို့ကပြန်ရမှာ ဝေးတယ်ဟ။ ဪ . . . ချစ်ထွေး၊ အမေ့ဖို့ တရုတ်ငါးပေါင်းကြော်တော့ ဝယ်ပြီးပြီ။ အဘွားဖို့ ဈေးထိပ်က ငါးမန်းသားရေသုပ် ဝယ်သွားရ အောင်နော်။ ကဲ . . .ဘော်ဒါတို့ ငါတို့ သွားပြီ။ အညွန့် နင့်ဘဲကြီးကို ငါစောင့်ရှောက်သွားမယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ကြာညိုတို့က စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် ထွက်ခဲ့သည်။

“ချစ်ထွေး . . . နင့်မျက်နှာကြီးက အီးမှန်ထားသလိုပဲ”

“နင်ကတော့ သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့”

“ဟ . . . ငါ . . . ရည်းစားနဲ့ လျှောက်လည်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင့်သူငယ်ချင်းတွေက ဗရုတ်တွေပါဟာ”

“အောင်မယ် . . . ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို နင်က အထင်သေးနေတာလား။
ငါတို့မှာ တစ်ယောက်မှရည်းစားမရှိဘူး။ စိတ်ကစားတဲ့ လူလည်းမပါဘူး။
နောက်ဒါမျိုးမပြောနဲ့ဟာ”

ကြာညိုစိတ်ဆိုးမှန်း သိသွားသဖြင့် ချစ်ထွေးက
ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် “နောက်တာပါကွာ။ နင်ကလည်းဒေါသကြီးပဲ”

စကားတပြောပြောဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“ကြာညို . . . အိမ်ထဲမှာ ဧည့်သည်တွေထင်တယ် . . . ကြည့်စမ်း”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်ဟဲ့။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး”

ချစ်ထွေးက အိမ်နောက်ဘက်တန်းဝင်သွားသဖြင့် ကြာညိုတစ်ယောက်
အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . အဖေ ပြန်လာပြီလား”

“အေး . . . သမီး။ လာ . . . ထိုင်ဦး”

“ဘုန်းဘုန်း . . . ဘယ်အချိန်က ကြွလာသလဲဘုရား”

“စောစောကပဲ ဒကာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့လာတာ။ ဒကာကြီးကလည်း
ကွင်းထဲက ဒီနေ့ပဲပြန်ရောက်တာ အတော်ပဲပေါ့”

ဘုန်းဘုန်းသည် သက္ကကျေးရွာက ဖြစ်သည်။ အဖေတို့
ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုးကွယ်သော ဆရာတော်ဖြစ်သလို ယခုအချိန်ထိနှစ်စဉ်
ကထိန်ခင်းရာကျောင်း လည်းဖြစ်ပေသည်။ ထူးခြားချက် ကဘုန်းဘုန်းနှင့်အတူ
ချစ်ထွေးအရွယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်ပါလာခြင်းပဲဖြစ်သည်။ အသားဖြူဖြူ
နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းအရပ်အမောင်းကလည်း
ယောက်ျားပီသလှသည်။ သို့သော် အပြင်အဆင်က ခပ်နွမ်းနွမ်း . . .

“ဒကာမလေး . . . ဒါက ဘုန်းဘုန်းမွေးစားထားတဲ့ မောင်ထွန်းနိုင်တဲ့။

အခု နဝမတန်းတက်မှာ၊ ဒကာကြီးမှာလည်း သားယောက်ျားလေးမရှိတော့၊
အဖော်လည်းရအောင်၊ ကျောင်းလည်းနေရအောင်ခေါ်လာတာ။ ဉာဏ်
သိပ်ကောင်းတယ်။ စာလည်းတော်တယ်။ ခုပဲ ဒကာကြီးတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီပြီ။ ကဲ . . .
သဘောတူလား”

ဘုန်းဘုန်းက ကြာညို့သဘောကိုမေးတော့ ကြာညို့ စိတ်ညစ်သွားသည်။
ကြာညို့က အခုမှ ကလေးသာသာရှိသေးတာ၊ ဘာမှဝင်ပြောစရာမရှိပါ။
အဖေတို့သဘောတစ်ခုမို့ ကြာညို့ဘာမှ ဝင်မပြော။

“စိတ်ချပါဘုရား . . . ကျောင်းထွက်လက်မှတ်လည်းပါလာပြီပဲ။
မနက်ဖြန် ကျောင်းအပ် ပေးပါမယ်ဘုရား၊ ခြံထဲမှာလည်းတပည့်တော်ယောက်ဖရဲ့
တူတစ်ယောက် သမီးနဲ့အတူ ကျောင်းတက်နေတာ၊ နောက်တော့ခင်သွားမှာပါ။
ကျောင်းတက်ဖို့ စက်ဘီးလည်း အဆင်သင့် ပါပဲဘုရား”

အဖေက ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြောနေပေမယ့် ကြာညို့စိတ်ထဲမှာတော့
မနှစ်သက်မိတာ အမှန်ပါ။ အိမ်မှာ လူစိမ်းတစ်ဦးရှိနေလျှင် အနေအထိုင်ကျုံ့ မည်ကို
လည်း တွေးပူမိသည်။

“ကဲ . . . ဒါဖြင့်လည်း ကျုပ်ပြန်မယ်။ ကိုယ့်သားအရင်းလို
သဘောထားပြီး အပိုင်သာ မွေးစားပေတော့။ မိဘဆွေမျိုးလည်းမရှိဘူး။
သူ့မိဘတွေက ခူးရင်းခြံစောင့်ရင်း လူဆိုးတွေ သတ်သွားတာ
သူတောင်ကံကောင်လို့လွတ်သွားတာ၊ ကံတရားတွေပေါ့”

အမေက ဆရာတော်အတွက်ဝတ္ထုကပ်လှူသည်။

“ကဲ . . . ထွန်းထွန်း၊ မင်းကိုအဘခြံထဲကလူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။
ပြီးတော့ခြံထဲ လျှောက်ပြမယ် . . . လာ”

အဖေက ထွန်းထွန်းဆိုသူကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားသည်။
ဧည့်သည်နှင့်အဖေထွက် သွားတော့ကြာညို့စိတ်တိုစွာဖြင့် အမေ့ကို ပြောသည်။

“အမေတို့ကလည်း သမီးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ။ မွေးစားရတယ်လို့ . . . ချစ်ထွေး ကျတော့”

“ဪ . . . သမီးရယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့်ပါကွယ်။ ချစ်ထွေးကိုလည်း

ညည်းအဖေပဲကျောင်းထားပေးတာပဲ။ စက်ဘီးလည်း ဝယ်ထားပေးတယ်။ နာရီဆိုလည်း အကောင်းစားဆင်ထားပေးတာ။ သမီးလည်းသိသားပဲ။ သမီးအဖေက အားလုံးအပေါ်မှာ မျှတပါတယ်ကွယ် . . . ကဲ . . . သမီးရေချိုးတော့။ ထွန်းထွန်းအတွက် အောက်ထပ်မှာ အခန်းပြင်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“အမေ . . .”

“ဘာလဲသမီး . . . ဘာပြောမလို့လဲ”

“ချစ်ထွေးကိုလည်းအဲဒီ အစ်ကိုနဲ့ အဖော်ရအောင် အိမ်ကြီးပေါ်ခေါ်ထားလိုက်ပါလား”

“ခက်တာပဲ။ ဒီသမီးတစ်ယောက်နဲ့တော့၊ နှင့်ဦးလေးဖိုးမောင်က လယ်ထဲမှာ ကြီးကြပ်နေရတာ ၊ ညစောင့်တွေကလည်း နောက်ဖေးတဲကြီးမှာအိပ်ကြတာ၊ ညရေးညတာ နှင့်အဒေါ် ငါ့ညီမတစ်ယောက်တည်းလေ၊ သင့်တော်ပါ့မလား။ ချစ်ထွေးအဖော်ရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဖိုးမောင်ပြန်လာရင် လာအိပ်လို့ရတာ ပဲ ပူစရာမရှိပူနေတယ်”

ကြာညို ဘဝင်မကျတာတော့အမှန်ပါ။ ညအိပ်ရာဝင်တော့ အဘွားကို ကြာညို ကျီကျပြန်သည်။

“အဘွားအဖေကလည်း ဘာမှန်မသိဘူး။ လုပ်ချင်တာရှိရင်ဖွတ်ပဲ”

“ရွှေကြာလေးကလည်း အဘွားသမက်က တော်ပါတယ်။ အရင်ကအဘွားတို့မှာ ဒီလောက်စီးပွားမရှိဘူး။ ဟိုတုန်းက နှင့်အဖေက

အဘွားတို့အိမ်က သူရင်းငှားပေါ့။ အရမ်းတော်လို့ နင့်အမေနဲ့ ပေစားလိုက်တာ။
သူလုပ်လို့အခုလို စီးပွားဖြစ်လာတာပေါ့။ တစ်နှစ်တစ်ခါ လှူတာလည်း မနည်းဘူး။
အဘွားကိုလည်းအမေလိုပဲ။ နင့်အမေသာ အပျိုတုန်းက တောစွန်းရွာက
ယောင်ခြောက်ဆယ်နဲ့ ကြိုက်မလိုဖြစ်တာ၊ အဘွားကလက်ဦးလို့ပေါ့။ သမီးလည်း
နင့်အဖေလို ယောကျ်ားမျိုးနဲ့တွေ့ပါစေလို့ အဘွား ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်”

*

အခန်း (၂)

ကိုထွန်းနိုင် ကြည့်တို့အိမ်ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ တစ်အိပ်သားလုံးက “ထွန်းထွန်း” “ကိုထွန်း” ဟုသာခေါ်ကြသဖြင့် ကျောင်းမှာလည်း သူငယ်ချင်းများက ထိုနာမည်ကိုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ထွန်းထွန်းနှင့်ချစ်ထွေးကရွယ်တူမို့ မကြာခင်မှာပင် တွဲမိသွားသည်။ ထွန်းထွန်းကိုးတန်း “င” တွင် ပညာသင်ကြားရသည်။

နောက်မှရောက်လာသော်လည်းမာရသွန်အပြေးသမားများလို ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယရှိသူအဖို့ပန်းဝင်တာအဆန်းမဟုတ်ပါ။ ထွန်းထွန်းလည်းထိုနည်းနှင့်နှင်ပင်။ ထွန်းထွန်း ၏ အရည်အချင်း၊ အရည်အသွေးကိုပထမအစမ်း စာမေးပွဲက အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့သည်။ ထွန်းထွန်းသည်အတန်းထဲတွင် အမြဲတမ်း ပထမဆုရရှိသောစန်းစန်းချို၏ နေရာကို ယူလိုက် တော့သည်။ အဘွား၊ အဖေနှင့်အမေတို့၏ ဝမ်းသာမှုက ဖော်ပြ၍ မရနိုင်အောင်ရှိတော့ သည်။ ချစ်ထွေးကလည်း မခေပါ။ အလုပ်များသည့်ကြားမှ အဆင့်တစ်မှတစ်ဆယ်အတွင်း အမြဲတမ်း ဝင်ခဲ့သည်။ ကြည့်ကသာ ညာဏ်ရည်ညာဏ်သွေးကြောင့်လားမသိ၊ အလယ်အလတ်သာ ရှိခဲ့သည်။

ထွန်းထွန်းသည် ကြည့်တို့အိမ်ရောက်အချိန်မှစ၍ ချစ်ထွေး၏ အလုပ်များကို မည်သူမျှ ခိုင်းစေခြင်းမရှိဘဲ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထွန်းထွန်းအလုပ်က နံနက်လေးနာရီဆို အိပ်ယာ မှထ၊ စာကျက်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ယခင်ချစ်ထွေးဖြည့်ပေးသော ရာဝင်အိုးတွေထဲသို့ ရေတွင်းက ရေငင်ထည့်၊ အဘွားနှင့်ဘုတို့ ထမင်းချက်လျှင် ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်ကူထောင်း၊ ကျောင်းယူသွားဖို့ နှစ်ယောက်စာထမင်းချိုင့်ထည့်၊ ဤသည်မှ နံနက်ပိုင်း သူ၏ အလုပ်များပင် တည်း။ ညနေကျောင်းပြန်လာလျှင် ရေခပ်၊ အဝတ်လျှော်၊ ခြံထဲမှာ တံမြက်စည်း လှည်း စသည်တို့မှာလည်း သူ၏ အလုပ်များပင်တည်း။ ညဘက်ဆိုလျှင် ဆယ့်တစ်နာရီထိ စာကျက်သည်။ တနေ့စာတနေ့

အကြွေးမကျန်အောင် လုပ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ထွန်းထွန်းသည်
အမေ့အတွက်အားကိုးရာဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ ငါးခုံးမလှေများရောက်ချိန်တွင်
ငါးခုံးမများကို တင်းတောင်းနှင့်ချိန်ပြီး ဝယ်ယူရသည်ဖြစ်ရာ တင်းအရေအတွက်
မှန်မမှန်စစ်ဆေးပြီး ငါးလှေများကို ငွေရှင်းပေးသည့်အလုပ်သည် ထွန်းထွန်း
အလုပ်ဖြစ်လာသည်။ ငါးများရသည်နှင့် အလုပ်သမားများကို ငါးဗိုက်ဖောက်ရန်
ခွဲဝေပေးရသည်။ ငါးကြီးများပါလာလျှင် ကတ္တားနှင့်ချိန်တွယ်ပြီး ငွေရှင်းကာ ငါးခွဲ၊
အကြေးထိုးမည့်သူများကို ခွဲဝေပေးရသည့်အလုပ်များသည် လက်သင်ထွန်းထွန်းအဖို့
တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည်။

ရေကျိုငါးပိလုပ်ငန်းတွင်မရှိမဖြစ်အရေးပါသောဆားကို အရင်က
အမေဝယ်သော်လည်း ထွန်းထွန်းရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ထွန်းထွန်းက
တာဝန်ယူဝယ်ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထွန်းထွန်းနှင့်အတူချစ်ထွေးပါလိုက်ရသည်။
ထွန်းထွန်း၏ အလိုက်သိတတ်မှု၊ အလုပ်ကိုမခိုမကပ် လုပ်ကိုင်တတ်သည့်အပြင်
ကျောင်းစာဘက်တွင်လည်းထူးချွန်သဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံး သဘော ကျလျက်
မွေးရကျိုးနပ်သည်ဟုဆိုသည်။

“ဟေ့ . . . ယောက်မ . . . မုန့်စားပါဦး”

ထွန်းထွန်းတို့အတန်းမှ ခင်သက်ထားက ကြာညို
ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထွန်းထွန်းသည် ပင်ကိုယ်ရုပ်ရည်သန့်သည်ပြင်၊
စာလည်းတော်သဖြင့် မျက်နှာပွင့်လှသည်။ အတန်းထဲက ကျောင်းသူများအလယ်မှာ
ထွန်းထွန်းစန်းပွင့်လျက်ရှိသည်။ ကျောင်းပြန်တော့ ကြာညိုက ထွန်းထွန်းနှင့်
ချစ်ထွေးတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို စကားမပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခပ်သုတ်သုတ်
နင်းလာသည်။

“ကြာညို . . . နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ချစ်ထွေး အတင်းလိုက်မေးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ”

ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုပေမယ့် ကြာညို ဒေါပွတာအမှန်ဖြစ်သည်။

နေ့ခင်းက မုန့်စားကျောင်း လွှတ်ချိန်တွင် အတန်းထဲမှာထွန်းထွန်းက ရီရီဝင်းကို စာပြပေးနေသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အတွက်ဖြစ်သည်။
သဝန်တိုစိတ်များပေလား။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေတို့က ယနေ့ည မုန့်ဆန်းထောင်းဖို့ စီစဉ်နေကြသည်။ ဖုံးတုန်းလုံးတုန်း တန်ဆောင်မုန်းဆိုသည့်အတိုင်း ကောက်ညှင်းစပါးများကို ကောက်ညှင်းမဖြစ်ခင်၊ ခပ်နုနုအရွယ် ကောက်ညှင်းစပါးများကို ဆွတ်ခူးကာ မုန့်ဆန်းထောင်းကြသည်မှာ စပါးစိုက်သူတိုင်း ပြုလုပ်နေကျဖြစ်သည်။ အဘွားတို့အမေက အလှူအတန်းလည်း ဝါသနာပါတော့ အမြဲတမ်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ် ဖြစ်ကြသည်။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူနေကျဖြစ်သလို မကြာခင်အချိန်မှာ ကထိန်ခင်းဦးမှာဖြစ်သည်။ ကြာညိုတို့လယ်တွင် စပါးများသာအစိုက်များပြီး၊ ကောက်ညှင်းစပါးများကို အိမ်သုံးရန်၊ အလှူလုပ်ရန်သာ နည်းနည်းပါးပါးစိုက်သည်။ မုန့်ဆန်းထောင်းရန်၊ ပေါ်တော်မူဘုရား ဆွမ်းကြီးလောင်းလှူပွဲတွင် ဝါးဖက်များဖြင့် ကောက်ညှင်း ထုပ်ဖင်ချွန်လေးများထုပ်ရန်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်ပြုလုပ်ရန်သာ စိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် အလုပ်သမားများသဖြင့် မုန့်ဆန်းထောင်းရာမှာ ကူလုပ်မည့်သူများပေါ်လှသည်။ သည်ကြားထဲ အထွန်းနှင့်ချစ်ထွေးက လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး မုန့်ဆန်းထောင်းနေ ကြသည်။ မုန့်ဆန်းသည် မြန်မာ့ရိုးရာ မရှိမဖြစ်အရေးပါသော စားစရာဖြစ်သည်။ မုန့်ဆန်းကို အောက်သူ အောက်သား များက ဦးရှင်ကြီးတင်သည့်အခါ အသုံးပြုကြသည်။ မုန့်ဆန်းကိုလူတိုင်းနီးပါး သိရှိကြသော်လည်း ပြုလုပ်ပုံကို သိသူနည်းပါးသည်။ ပြုလုပ်ပုံမှာ ဒေသတစ်ခုနှင့်

တစ်ခု ကွဲပြားမည်ဖြစ်သော်လည်း အဘွားကတော့ ကျကျနန လုပ်လေ့ရှိသည်။
မုန့်ဆန်း ပြုလုပ်သော ကောက်ညှင်းစပါးကို အရိုးနှင့်
ကောက်ညှင်းစပါးအညှာများမပါရအောင် သန့်စင်ရသည်။ပြီးလျှင် မိုးပြဒယ်အိုးနှင့်
ကောက်ညှင်း စပါးများကို ထည့်လှော်ရပါသည်။ ဤသို့လှော်လိုက်ခြင်းဖြင့်
ကောက်ညှင်းဆန်များက ပျော့အိသွားမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့
လှော်ပြီးသားကောက်ညှင်းစပါးများကို သစ်သား ဆုံကြီး ထဲသို့ထည့်ထောင်းရာ
အပြင်ဘက်က စပါးခွံများနှင့်ကောက်ညှင်းဆန်များကွဲပြီး၊ ကောက်ညှင်းဆန်
ပြားပြားလေးများ ရမည်ဖြစ်သည်။ ထောင်းပြီးသားမုန့်ဆန်းများကို ဆန်ကော၊
ဆန်ကာ၊ များဖြင့် စပါးခွံများကို ပြာတီးထုတ်ပစ်ရသည်။
နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ပြာပြီးလျှင် မွှေးကြိုင်သန့်စင်သော မုန့်ဆန်းများရရှိပါသည်
စပါးခွံများမပါအောင် သန့်စင်ပြီးသောမုန့်ဆန်းမွှေးမွှေးလေးကို ရေအေး (သို့မဟုတ်)
ရေနွေးဖြင့် ဆန်ဆေးသကဲ့သို့ ရွရွလေးဆေးပြီးခေတ္တစစ်ထားရပါသည်။

ထို့နောက်ခြစ်ထားသောအုန်းသီးဆန်နှင့် သကြားတို့ရောနယ်ကာ
ဆွမ်းတော်တင်ပြီး စားသုံးကြပါသည်။စား၍ လည်း အလွန်အရသာရှိလှသည်။
မုန့်ဆန်းများနူးညံ့ပါက ပို၍ ကောင်းသည်။ ကြာညိုကတော့
သကြားမုန့်ဆန်းကိုမကြိုက်ပါ။ မုန့်ဆန်းကိုလှော်မှကြိုက်သည်။
အဘွားသည်မြန်မာမုန့်မျိုးစုံကိုပြုလုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။
အိမ်တွင်အလုပ်သမားများစားရန် တစ်ခု မဟုတ်တစ်ခု လုပ်ကျွေးနေကျဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ . . . မြေးလေးရေ၊ မုန့်ဆန်းလှော်ရပြီ လာစားတော့”

အဘွားကခေါ်သဖြင့် ကြာညိုအပေါ်ထပ်မှ အောက်ကိုဆင်းလာသည်။
အမေနှင့်ဒေါ်ငယ်၊ ငါးပိရောင်းသူမမကြူတို့က အိမ်နီးချင်းများနှင့်
အလုပ်သမားမိသားစုများကို ဝေငှဖို့ လုပ်သည်။

“ဟဲ့ . . . အထွန်းနဲ့ချစ်ထွေး စာကျက်ရဦးမယ် မဟုတ်လား၊
အထောင်းရပ်တော့”

အမေက ထွန်းထွန်းနှင့်ချစ်ထွေးကို မုန့်ဆန်းလှော်တစ်လုံးစီ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံးက တိုင်ပင်ထားသည့်အလား ကြာညိုပန်းကန်ထဲကမုန့်ဆန်းများကို လာနှိုက်ကြသည်။ ကြာညိုမျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက်တော့ ပြုံးစိစိနှင့် ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

*

တန်ဆောင်တိုင်တွင် ကျောင်းသုံးရက်ပိတ်မှာဖြစ်၍ ကြာညိုပျော်နေသည်။ သူငယ်ချင်းများ နှင့်ချိန်းထား၍ ဖြစ်သည်။ မီးထွန်းပွဲကြည့်ရင်း နိဗ္ဗန်ဈေးလျှောက်စားဖို့ အစီအစဉ်ရှိ၍ ဖြစ်သည်။ အမေက ထွန်းထွန်းနှင့်ချစ်ထွေးကို ကြာညိုနှင့်ထည့်မှာဖြစ်သဖြင့် ကြာညိုစိတ်ရှုတ်မိသည်။ ထွန်းထွန်းနှင့်ချစ်ထွေးကိုလည်းကြာညိုကိုကြည့်ရှုဖို့ အထပ်ထပ်မှာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကတိအထပ်ထပ်ပေးမှ ကြာညို သွားခွင့်ရသည်။ ထိုနေ့က ကြာညိုအလှဆုံးပြင်သည်။ ဒေါင်းရုပ်ပုံ လော့ကက်သီးပါသော သံကြိုးပုံဆွဲကြိုးလေးကို အမေက ဆွဲပေးသည်။ ကြိဆစ်လက်ကောက်က ခြောက်ကွင်း၊ နားဆွဲလေးကိုလည်း အမေက ပြောင်းပြီးဆင်ပေးသည်။ ခေါင်းမှာက လစ်နှစ်ဖက် ထိုးပြီး ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ချောင်းချထားသည်။ ဘရိုက်တီထဘီအနီရောင်၊ နိုင်လွန်အကျအနီရောင်နှင့် ကြာညို ရှိုးထုတ်ခဲ့သည်။

“တို့ညီမလေး ဒီနေ့ အရမ်းကို လှတာပဲဟေ့။ အထွန်း . . .မင်းကို ယောက်ဖခေါ် နေဦးမယ်နော်”

“ခေါ်ကြပါစေကွာ။ ခေါ်ရင် ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

ထွန်းထွန်းနှင့်ချစ်ထွေးကစတော့ ကြာညို ဒေါ်ပွသွားသည်။

“ဒါ ဘာလဲ သိလား”

ကြာညိုက စက်ဘီးကယ်ရီယာမှ အထုပ်လေးကို လှမ်းပြသည်။

“အို ဟုတ်သားပဲ . . . ဘာထုပ်တွေလဲ”

“ခဲလုံးတွေလေ။ ပြီးတော့ လောက်လေးနဲ့ လောက်စာလုံးလည်း ပါသေးတယ်”

“ဟား . . .ဟား. . .ဟား . . .ဟား”

ချစ်ထွေးနှင့်ထွန်းထွန်း ရယ်လိုက်သည်မှာ စက်ဘီးတောင်ရပ်လိုက်ရသည်။ ခဲထုပ်ကြီးကိုင်ကြည့်ကာ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြပြီး ကြာညိုစိတ်ဆိုးမှ ရပ်တော့သည်။

“ချစ်ထွေး . . .အညွန့်တို့ရပ်ကွက်သွားမယ်ဟာ။ အဲဒီ မှာ သီချင်းဆိုကြမယ်တဲ့ . . . သွားကြရအောင် နိဗ္ဗန်ဈေးလည်းရှိတယ်”

“ဟာ . . . ဘုရားကြီးတောင်ဘက်တောင် . . . ဝေးပါတယ်ဟာ ၊ မသွားပါနဲ့နိဗ္ဗန် ဈေးလည်းစားမနေပါနဲ့။ နင်က အရမ်းငတ်တယ်”

“အောင်မယ် . . . သေနာကျ။ ငါ့ကိုများပြောရတယ်ရှိသေး။ ဒါဖြင့်တရုတ် ငါးပေါင်းကြော် သွားစားမယ်ပြီးရင် ဆေးရုံလမ်းက သန်းသန်းရီတို့အိမ်သွားမယ် . . .နင်တို့ ငါ့နောက် သာလိုက်ခဲ့ကြ”

ထွန်းထွန်းက တဟားဟားရယ်ပြီး . .

“ချစ်ထွေး လမ်းမသိတော့ ဘယ်သူ့နောက်လိုက်ရမှာလဲ”

“ကိုထွန်းနော် စကားကို ဒီမှာတင်ရပ်ပါ”

သန်းသန်းရီတို့အိမ်ရောက်တော့ သူတို့အိမ်နှင့်မျက်စောင်းထိုးအိမ်ရှေ့ မှာ ဖျော်ဖြေရေး စင်ရှိသည်။ တီးဝိုင်းလည်းရှိသည်။ ကိုသက်နိုင်နှင့်ကိုသံခဲတို့က အပျော်တမ်းအတီးသမားများ . . .။

“ဟယ် ထွန်းထွန်း တို့အိမ်ဒီနား မှာပဲ။ အိမ်ထဲမှာ

နိဗ္ဗာန်ဈေးခင်းထားတယ်။ ဝင်စားပါဦး။ ကြာညိုတို့ချစ်ထွေးတို့ပါ လာကြပါ။
သန်းသန်းရီလည်းရှိတယ်”

ထွန်းထွန်းတို့အတန်းက သူဌေးသမီးတင်တင်အုံးက

ထွက်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်စုံမီး များဖြင့်

တစ်ခြံလုံးထွန်းညှိပြီးအလှဆင်ထားသည်။ တင်တင်အုံးအိမ်က မျှော်ကြည့်လျှင်
မီးရောင် စုံဖြင့် ထွန်းညှိထားသောမြသပိတ်တောင်မှ ဘုရားများကိုကြည့်ညှိစဖွယ်
ဖူးမြော်ရသည်။

“ကြာညိုရေ လာလာ။ နင်လာမယ်ဆိုတာသိလို့ ငါ

အိမ်မှာတောင်မှာခဲ့သေးတယ်။ လာ ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ကိုချစ်ထွေးတို့လည်း မုန့်တီနဲ့
ထမင်းဝါ (မုန့်တီမှာ မုန့်ဟင်းခါးကိုခေါ်သည်။

ထမင်းဝါမှာထမင်းနှင့်ဆီချက်ဝါဝါများကို စေးပိုင်အောင်နယ်ပြီး

အပြားဝိုင်းလေးများလုပ်ကာ မုန့်တီနှင့် ရောစားရသည်)လာစားကြ။ ပြီးတော့

အချို့ပွဲတွေလည်းကြိုက်တာစား။ ကြာညို နင်က အာပုံကြိုက်တော့

အာပုံလည်းလုပ်ထားတယ်။ အုံးအုံးတို့ခြံကကျယ်တော့ဒီမှာပဲစုလုပ်ကြတာ”

ခဏကြာတော့ ကြာညိုတို့အတန်းက သူငယ်ချင်းများ

တဖွဲဖွဲရောက်လာသလို ဘထွန်းတို့ အညွန့်တို့ပါရောက်လာကြသည်။

ကိုထွန်းတို့အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းများလည်း ရောက်လာကြ သည်။

ရီရီဝင်းရောက်လာတော့ ကိုထွန်းကို အပြေးအလွှားနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကဲ ကဲ သီချင်းဆိုမယ့်လူတွေစာရင်းပေး၊ ဝိုင်းစတော့မယ်၊ လမ်မမှာ

အဆိုတော်တွေကို ကြည့်မယ့်လူတွေရောက်နေပြီ”

“ထွန်းထွန်းကို စာရင်းထဲထည့်လိုက် ကိုသံခဲ၊ ချစ်ထွေးရောဆိုမှာလား”

ရီရီဝင်းက ပွဲတောင်းတော့ . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ဟာ ငါက မဆိုတတ်ဘူး၊ ထွန်းထွန်းက ဆိုတတ်တယ်။
ထွန်းထွန်းကို စာရင်းပေးလိုက်”

“ဟာ မရဘူး၊ ချစ်ထွေးကိုပါစာရင်းထည့်”

အားလုံးစာရင်းကောက်တော့ထွန်းထွန်း၊ ချစ်ထွေး၊ ရီရီဝင်း၊ ညွန့်တင်၊
တင်တင်အုံးတို့ ငါးယောက် အရင်ဆိုကြသည်။ ဦးစွာတီးဝိုင်းအဖွဲ့မှ ကိုသက်နိုင်က
“ချစ်သူဝေးဝေးသွားပါလား” သီချင်းဆိုသည်။

ဒုတိယဆိုသူထွန်းထွန်းက “အလွမ်းနွေကိုစမ်းရေထဲမျှောလိုက်မည်” သီချင်းဆိုတော့လ
ထွန်းထွန်းသည် သီချင်းဆိုဝါသနာပါသည်။ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ် နေရင်း သီချင်းအမြဲ
ဆိုနေကျဖြစ်သည်။ ခုလို တီးဝိုင်းနှင့် ဆိုတော့ ထွန်းထွန်း၏ အသံသည်
လွမ်းမောဖွယ် ကောင်းအောင် သီဆိုသွားနိုင်ခဲ့သည်။ ထွန်းထွန်း အလှည့်ပြီးတော့
ချစ်ထွေးက “ချစ်အားငယ်ရသူမယ်” သီချင်းဆိုသည်။
ထွန်းထွန်းနှင့်ချစ်ထွေးတို့နှစ်ယောက်လုံးအဆိုပိုင်ကြသည်။
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆိုပြီး ခင်အုန်းညွန့်က ကြာညိုကို
ချောက်တွန်းပါတော့သည်။ ကိုသံခဲက မိုက်ခွက်ကြီးကိုင်ပြီး

“ခုအလှည့်ကျသူက ကြာညိုကြည်ဖြစ်ပါတယ်။ “ဘဝချင်းဆုံတွေ့ပါရစေ”
ဖျော်ဖြေပါ တော့မယ်”

ကြာညိုရင်ထိပ်သွားရသည်။ ခင်အုန်းညွန့်က လက်မထောင်ပြတော့
ကြာညိုမျက်စောင်း ခဲပြီး ဟန်မပျက်ထလိုက်သည်။ ရှက်သည့်စိတ်ဖြင့် စင်ပေါ်
ဘယ်လို ရောက်သွားမှန်း မသိနိုင်ပါ ချေ။ လက်ခေါက်မှုတ်သူတွေက
လက်ခေါက်မှုတ်သလို ကြာညိုကြည်က “တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်စေကြောင်း
တောင်းဆုပြုမယ်လေ” ဆိုသည့်သီချင်းလေးကို အသံအေးအေးမြမြဖြင့် သီဆိုလိုက်
သည့်အခါ

“ကြာညိုကြည်ကြာညိုကြည်” ဆိုသော အသံများကြားရပြီးနောက်

သီချင်းကို အစအဆုံး အတည် ငြိမ်ဆုံးဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ သီချင်းဆိုအပြီးစင်ပေါ်က အပြေးအလွှားဆင်းလာတော့ ကိုထွန်းကပြုံးပြသည်။ ချစ်ထွန်းက မဲ့ပြသည်။ ထိုညက ကြာညိုအပျော်ကြီးပျော်ခဲ့သည်။ ချစ်ထွေး၏ စက်ဘီး သံစူး၍ ဘီးလေလျော့သွားသည်။ ချစ်ထွေးက စက်ဘီးပြင်ဆိုင်လိုက်ရှာသဖြင့် ကြာညို နှင့်ကိုထွန်း ရပ်စောင့်နေရသည်။ ကျောင်းကုန်းတံတားထိပ်မှာ စောင့်နေရင်း ထိန်ထိန်သာသည့် လမင်းကြီးကို ကြာညိုကြည့်နေမိသည်။

“ကြာညို ပျော်လားဟင်”

“ကိုထွန်းက ပိုပျော်မှာပါ။ ကိုထွန်းအနားမှာ ကိုထွန်းကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့၊ စာလည်းတော်၊ အသံလည်းကောင်း၊ အားကစားလည်းထူးချွန်ဆိုတော့ . . .”

“တော်ပါပြီကြာညိုရယ် ကိုထွန်း ဒါတွေကို မသာယာပါဘူး။ အလိုက်သင့် ပေါင်းရတာ ပါကွာ”

“ဒါဆိုကြာညိုမေးမယ်။ ကိုထွန်းရောမပျော်ဘူးလား”

“ပျော်တာပေါ့၊ ကြာညိုရဲ့ အေးမြတဲ့ အသံလေးကြားရလို့၊ ပြီးတော့ ကြာညိုနဲ့အတူ လျှောက်လည်ရလို့”

“တော်ပါပြီ ဟုတ်ပဲနဲ့”

ထိုအခိုက် ချစ်ထွေးရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။ ကြာညိုတို့သုံးယောက် စရင်း၊ နောက်

ရင်းပြန်လာကြသည်။

ချစ်ထွေးသည်စောစောကသီဆိုခဲ့သော “ချစ်အားငယ်ရသူမယ်” သီချင်းကိုတီးလုံးအလို

ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုရပြန်သည်။ ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်သဖြင့် ချစ်ထွေးနှင့် ထွန်းထွန်းကအဖေနှင့်လယ်ထဲလိုက်ရသည်။ ရင့်မှည့်နေသည့်စပါးများ ရိတ်သိမ်းချိန်ဖြစ်သည့် အတွက်လယ်ထဲတွင် စပါးပုံစောင့်ရန်၊ စပါးသယ်ပိုးရန် လူလိုအပ်သဖြင့်အဖေက ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှာ ကြာညိုတစ်ယောက်ထဲ ငေါင်ပြီးကျန်ခဲ့သည်။ စပါးများ အားလုံး ရိတ်သိမ်းပြီးသည့်အခါမှာတော့ကွင်းပိုင်များကိုထုံးစံအတိုင်းတင်မြှောက်ရခြင်း စပါး လိပ်ပြာခေါ် ပွဲများလုပ်ဖို့ အမေ ခွက်ပြင်ထောင်းရသည်။ သထုံအခေါ် ခွက်ပြင်ဆိုသည်မှာ(ခေါပုတ်)ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ကောက်ညှင်းကိုချက်ပြီး သစ်သားဆုံထဲ နှမ်းလှော်များဖြင့် စေးပိုင် အောင် ထောင်းပြီး၊ ဆန်ကောထသို့ အပြားလိုက်ဖြစ်အောင် ထည့်ခင်းပေးရသည်။ ထိုခွက်ပြင်များကို လက်မအရွယ်အတုံးလေးများဖြစ်အောင် ကတ်ကြေးဖြင့်ညှပ်၍ ထန်းလျှက်ရည်ဖြင့် တို့စားရသည်။ ဒေသအစားအစာမို့ ကြာညို အလွန်နှစ်သက် သည်။ ထိုနေ့က အမေနှင့် မမကြူးတဲစောင့် ကိုမောင်ကြီးတို့ကိုပါခေါ်သည်။ အမေက ကြာညို့ကိုခေါ်၍ ကြာညိုပါလိုက်ရသဖြင့် အလွန်ပျော်မိသည်။ ရိုးပြတ်တွေကြားထဲက လှည်းနှင့်သွားရသည်မှာ ကိုယ်လက်နာလှသည်။ လယ်ထဲရောက်တော့ ဧရာမစပါးပုံကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။ အဖေသည် စပါးစိုက်ရုံမက ဆန်များကို ကြိတ်ခွဲရောင်းချခြင်း၊ စပါးကုန်သည် ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် စီးပွားရေး ကောင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေး . . . ကြာညိုပါတယ်ဟေ့။ အထွန်းရေ . . . ဒီမှာကြည့်စမ်း။ ကြာညိုပါလာတယ်”

ချစ်ထွေးက ပြေးလာပြီး ကြာညိုကို လှည်းပေါ်မှဆင်းနိုင်အောင်တွဲချသည်။

“ကိုထွန်း . . . အသားတွေ မည်းသွားတယ်နော်”

“အောင်မယ် . . . ငါ့ကျတော့ရော မမည်းဘူးလား”

“နင်က မမည်းပါဘူး။ ကပ္ပလီက အဘခေါ်ရမယ်”

ထိုနေ့ကိစ္စအားလုံးပြီးသွားသဖြင့် ထွန်းထွန်းတို့ပါ ပြန်လိုက်လာသည်။ အဖေက နောက်တနေ့တွင် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းကလည်း ပြန်ဖွင့်ပြီး ကြာညို ကျောင်းကပြန်လာတော့ အဖေမှာအလုပ်သမားနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။

“အဖေ . . . ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ။ ဓာတ်ကြိုးတွေနဲ့”

“သမီး ဆန္ဒပြည့်တော့မယ်။ အဖေ အခု လျှပ်စစ်မီးသွယ်နေတာလေ။ ခုည မီးလင်းမှာ”

“ဟယ် . . . ဒါမှ ကြာညို့ အဖေ။ ဝမ်းသာလိုက်တာအဖေရယ်”

ကြာညိုက အဖေ့ကို နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်ထားသည်။

“အဖေ မီးတောက် (မီးချောင်း) ကို များများချိတ်ပေးနော်”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ တစ်အိမ်လုံး လင်းထိန်စေရမယ်။ ညကျရင် သမီးပျော်မှာပါ။ မလေးရေ . . . သမီးကို မီးတောက်ဆင်ထားတာ လိုက်ပြပါဦး”

တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ အဖေက ကြာညို့ကို ငုံထားမတတ်ချစ်သည်။ ညကျတော့ ကြာညို့တို့တစ်အိမ်လုံး လင်းထိန်နေသည့်အပြင် ဂိုဒေါင်မှာရော ချစ်ထွေးတို့အိမ်မှာပါ မီးချောင်းများ လင်းထိန်နေသည်။

“အဘွား . . . ကြာညို့ အရမ်းပျော်တာပဲအဘွားရယ်။ ဒီညအိပ်လို့တောင် ပျော်ပါ့မလား မသိဘူး။ အဖေက ကြာညို့ ကို အရမ်းချစ်တာပဲနော်”

“ချစ်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ မိဘပဲဟာ။ သမီးမွေးပြီးကတည်းက စီးပွားရေးကအရမ်း တက်တော့ . . . ဟောဒီလတ်ကောင်လေးကို ချစ်ကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ဆိုရင် အိမ်ရှေ့ မှာ အုတ်တံတိုင်းကာဦးမှာ”

နောက်တစ်နေ့တွင် ပန်းရံများခေါ်ပြီးအိမ်ရှေ့ကို အုတ်တံတိုင်း
ကာသည်။ ဘေးပတ် လည်ဆိုတော့ သွပ်ဆူးကြိုးအထပ်ထပ်ကာရံသည်။
အိမ်ကိုလည်း ဆေးပြန်သုတ်လိုက်ရာ ကြာညို တို့အိမ်ကြီးမှာ ကြည့်မဝနိုင်အောင်
လှသွားတော့သည်။ အမေက ပန်းစိုက်ဝါသနာပါသဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင်
ပန်းခင်းဖြစ်အောင် လုပ်သည်။

ဒုတိယအစမ်းတွင်လည်း ကိုထွန်းက အဆင့်တစ်မကျ။ အဖေက
ကိုထွန်းနှင့် ချစ်ထွေးကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေနှင့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းစီ လုပ်ပေးသည်။
စာတော်လွန်းသည့် ကိုထွန်းသည် ကျောင်းမှာ ဆရာ၊ ဆရာမများ၏
အရေးပေးခြင်းခံရသူမို့ တကျောင်းလုံးကလည်း ကိုထွန်းကို
အားကျဂုဏ်ယူကြသည်။

*